

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget tager sigte på at overføre den eksportkreditgarantiordning, der er hjemlet i § 7 i Lov om internationalt udviklingssamarbejde til Lov om Danmarks Erhvervsfond med henblik på, at Eksportkreditrådet overtager administrationen af ordningen, der hidtil er administreret af Industriministeriet i samarbejde med Udenrigsministeriet.

Overførslen af garantiordningen til Lov om Danmarks Erhvervsfond er i overensstemmelse med betænkning nr. 1006, 1984, afgivet af det af Regeringen i juni 1983 nedsatte udvalg (Nyboe Andersen-Udvalget).

Nyboe Andersen-Udvalget finder det vigtigt både af hensyn til udviklingslandenes fortsatte adgang til import af udviklingsrelevante leverancer og af hensyn til dansk erhvervslivs konkurrenceevne, at adgangen til eksportkredit på lidt lempeligere vilkår end de sædvanlige opretholdes.

Efter Nyboe Andersen-Udvalgets opfattelse vil det være hensigtsmæssigt, at Eksportkreditrådet, der i forvejen administrerer den almindelige eksportkreditordning, med dets brede repræsentation fra såvel erhvervslivets organisationer som fra den offentlige administration, får tillagt kompetencen på området. Udvalget har herved lagt til grund, at ingen væsentlige bistanbspolitiske hensyn taler for at bibeholde ordningen i Lov om internationalt udviklingssamarbejde.

Eksportkreditrådet, hvis sekretariat hidtil har foretaget sagsbehandlingen for Industriministeriet, har erklæret sig indforstået med at overtage administrationen af ordningen.

Den almindelige eksportkreditordning skal, ifølge bemærkningerne til loven om Danmarks Erhvervsfond og i overensstemmelse med internationale forpligtelser, økonomisk hvile i sig selv. I det lange løb skal der være balance mellem præmieindtægterne og de med Eksportkreditrådets virksomhed forbundne udgifter, herunder tab på ordningen. Med henblik på opfyldelsen af denne målsætning har det været nødvendigt for Eksportkre-

ditrådet at gennemføre betydelige præmieforhøjelser i de senere år.

Den særlige garantiordning for udviklingslande indeholdt oprindelig ikke krav om præmiebetaling. Der indførtes i 1978 på baggrund af de internationale forpligtelser en præmieordning for § 7-garantiordningen, der svarer til, hvad der kræves for den almindelige eksportkreditordning. Det skønnes hensigtsmæssigt, at den nuværende ensartede præmiepolitik for begge ordninger bevares for at undgå forvridninger i anvendelsen af de to garantiordninger. Eksportkreditrådet fastsætter i medfør af § 9 i Lov om Danmarks Erhvervsfond de risikopræmier, der skal betales for givne garantier og kautioner, og disse præmier vil også komme til at gælde for den særlige garantiordning for udviklingslande.

Det bør, selvom den særlige garantiordning indeholder større risici, tilstræbes, at denne ordning også udviser balance mellem indtægter og udgifter på langt sigt. Ordningen indebærer en ophobning af risici af betydelig størrelse og på lande med en svag økonomi, således at en tilstrækkelig risikospredning vanskeligt kan opnås. De eksportkreditter, der må indfries efter ordningen, er som altovervejende hovedregel fordringer på nationalstater. Set over et længere tidsrum er det rimeligt at lægge til grund, at sådanne fordringer bliver betalt, evt. gennem en moratorieaftale, hvorunder der også betales renter. Det vil dog være driftsmæssigt uforvarsligt ikke at tage hensyn til, at der kan komme til at foreligge en situation, hvor det bliver påkrævet at afskrive en udestående fordring som tabt.

Det foreslås af Nyboe Andersen-Udvalget, at der bevilges garanti til eksportvirksomheder, som har oparbejdet et marked for investeringsgoder i udviklingslandene, også i tilfælde, hvor garanti ikke kan opnås efter gældende retningslinjer på grund af landets ringe kreditværdighed. Som modydelse skulle virksomhederne påtage sig en noget større selvrisiko og betale en betydeligt højere præmie.